

SVĚDKOVÉ KRISTOVI

Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: Slovo života. (1J 1:1)

1. čtení: Matouš 8:1-13

Hlavní čtení: 1J 1:1-10

I.

Milí bratři a sestry,

kdo je vlastně autorem tohoto krásného dopisu? Kdo tuto epištolu, která úžasným způsobem vypráví o Bohu a o jeho lásce k nám, ve skutečnosti napsal? Někdo sází na apoštola Jana. Někdo jiný tvrdí, že autorem je spíš některý z jeho žáků. Nebo dokonce žák Janova žáka, který snad apoštola ani nemusel osobně znát. Někdo je přesvědčen, že je to stejný člověk, který napsal Janovo evangelium. Ale kdo napsal Janovo evangelium, že? To také s naprostou jistotou nemůžeme vědět.

Jak by nám to sám autor tohoto dopisu ulehčil, kdyby se nám hned na začátku představil, což jen tak mimochodem bývalo při psaní dopisů dobrým zvykem. Vzpomeňte třeba na listy apoštola Pavla! Ale tento autor to nemá zapotřebí. Nechce se představovat. Nechce mluvit o sobě. A já ho podezřívám, že to prostě dělá schválně. Všimli jste si toho? On se dokonce nenazývá ani apoštolem! Ani kazatelem, ani pastýřem se nenazve! On vlastně vůbec nechce říct, co za funkci v církvi zastává. On říká jen to, co dělá. A aby té pokory náhodou nebylo málo, autor hned od začátku nemluví jen o sobě. Neříká: *Já jsem viděl. Já jsem slyšel.* Ale: *My jsme viděli. My jsme slyšeli.*

- ¹ *Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: Slovo života.* ² *Ten život byl zjeven, my jsme jej viděli, svědčíme o něm a zvěstujeme vám život věčný, který byl u Otce a nám byl zjeven.*

Jan – a říkejme mu prosím Jan, protože je to mnohem lepší, než kdybychom mu říkali třeba Karel nebo František... Jan zvěstuje evangelium a dosvědčuje Pána Ježíše. Jan je svědek Krista Ježíše. Jeho velikost spočívá v tom, že ukazuje a odkazuje na Syna Božího, skrze kterého svět a lidé v něm přijímají věčný život.

II.

Bratři a sestry, to je podle mého názoru největší a nejdůležitější poslání křesťanů v současném světě. Naším úkolem je být svědky. Svědky Ježíše Krista. Naším posláním je odkazovat na Krista. Naší úlohou je, aby lidé v našem životě zahlédli život Pána Ježíše, a tím zahlédli sami pro sebe nabídku věčného života. Nejde tu jen o nás. Jde tu o něj. O jeho slávu v tomto světě. A jde tu o záchranu lidí kolem nás.

Svědek Kristův však nikoho ke Kristu netlačí a nenutí. Snad jen s výjimkou našich malých dětí, které s námi do kostela prostě chodit musí. To je do určitého věku naprosto v pořádku. Svědek Kristův se s druhými (dospělými) lidmi nehádá a nepřehazuje. Citově je nevydírá. Netlačí na pilu. To totiž stejně téměř nikdy nefunguje. Nefunguje to na lidi žijící v našem okolí. A ještě méně to zabírá na členy naší rodiny. A pokud na nás lidé neuvidí, že s Ježíšem sami žijeme, pak je naše svědectví dokonce kontraproduktivní.

Kristův svědek nesmí používat žádného násilí k tomu, aby někoho ke Kristu přivedl. A když žádného násilí, pak ani toho slovního. Svědek Pána Ježíše ovšem na druhou stranu někdy musí o svém Zachránci mluvit. Je třeba o něm vydávat svědectví celým životem. A k životu občas patří i ta slova. Ta slova by však vždycky měla být laskavá.

My máme být svědky Pána Ježíše. Tak tomu bylo od počátku křesťanství: Co křesťan, to svědek. A co od počátku křesťanství? Od počátku stvoření! Od Henocha, který chodil s Bohem jako svědek Hospodinův, přes Abrahama, Izáka, Jáкова, až k Josefovi, který byl dobrým svědkem jediného Boha v cizí zemi. Od Mojžíše, který se osvědčil jako věrný prostředník mezi Hospodinem a izraelským lidem, přes izraelské soudce a některé zbožné krále, až k prorokům, kteří raději trpěli, než aby přestali dosvědčovat pravého Boha a jeho vůli celému lidu. A nezapomeňme na Pána Ježíše! On byl přece největší, nejpravdivější, nejúžasnější svědek Hospodina, svého drahého Otce. Svým odpůrcům v jednu chvíli řekne:

- *Svědectví, které mám já, je větší než Janovo: skutky, jež mi Otec svěřil, abych je vykonal. Tyto skutky, které činím, svědčí o tom, že mě Otec poslal. (J 5:36)*

A když už byla řeč o Janu Křtiteli, připomeňme si jeho prohlášení o tom, že nechce být nikým jiným než právě jen svědkem Ježíše Krista:

- *On musí růst, já však se menšit. (J 3:30)*

A po Janovi všichni apoštolové. Jsou to svědci Ježíšova života, Ježíšovy smrti na kříži, Ježíšova zmrtvýchvstání. Jejich úkolem a životní náplní je dosvědčovat Krista lidem kolem sebe. Však je k tomu sám Pán zavázal, když odcházel ke svému Otci:

- *Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.* (Sk 1:8)

A tyto apoštolové dosvědčují Krista na každém kroku, podepření silou Ducha svatého. Duch svatý přece sestoupil na církev proto, aby skrze ni vydal svědectví o Pánu Ježíši. (J 15:26) A z toho důvodu je křesťanské svědectví tak účinné. Proto se šíří a dotýká se srdcí lidí. Apoštolové jsou si toho dobře vědomi, že tomu jejich svědectví dává pravou váhu právě Duch svatý. Petr prohlašuje před židovskou veleradou:

- *My jsme svědkové toho všeho a s námi Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.* (Sk 5:32)

A nemůžeme obejít apoštola Pavla. Ten na sklonku svého života píše Timoteovi:

- ¹¹ *K jeho zvěstování jsem já byl ustanoven hlasatelem, apoštolem a učitelem.* ¹² *Proto také všechno snáším a nestydím se vydávat svědectví, neboť vím, komu jsem uvěřil.* (2Tm 1:11-12)

Vím, komu jsem uvěřil. Vím, komu jsem svěřil svůj život. Vím, kdo mi život daroval. Vím, komu za svůj život vezdejší i ten budoucí vděčím. Toho dosvědčuji. O něm svědčím: O Ježíši Kristu.

A my zdaleka nemusíme končit výčtem svědků Kristových u Jana, autora knihy Zjevení, přestože on je v Bibli posledním člověkem, který se nazývá svědkem Vzkříšeného. (Zj 1:2.9) Za posledních 2000 let bychom dokázali vyjmenovat tisíce svědků Pána Ježíše, některé známější, jiné méně známé. A také naše předky musíme započítat mezi tyto svědky. Vždyť oni nám byli příkladem svým životem víry. Čím jsem starší, tím silněji si uvědomuji, že moje osobní víra byla částečně ohněna z víry předků. Z těch konkrétních Kristových svědků, kteří mě už namnoze předešli na věčnost.

III.

Bratři a sestry, o významu křesťanského svědectví jsem poměrně intenzivně přemýšlel na naší dovolené v Lednici. Ptal jsem se sám sebe: Jakým způsobem svědčím o svém Spasiteli? Je na mně, na mém životě vidět moc evangelia? Dozví se druzí lidé z mého životního příběhu o tom, kdo je mi nejdražší? V každém druhém americkém akčním filmu, ve kterém agent pracuje v utajení, slyšíme nakonec hlášku jeho nepřítele: *Cítím z něho fízla.* Cítí ze mě někdo Krista? My křesťané nejsme se svou vírou zahrnutí do kouta, do podzemí. Nemusíme chodit kanály. Nemusíme žít v utajení. Nemusíme svou víru tajit. Nemusíme se tedy ani za naši víru stydět. Je z nás Kristus cítit? Je na nás vidět? Je díky nám o něm ve světě slyšet? Když se s námi druzí lidé setkají, setkají se s Kristem?

To všechno jsem promýšlel v tom krásném lednickém parku, při našich dlouhých procházkách. Tam jsme s rodinou chodili poměrně často na boso. Bez bot. A posuďte sami, jak přiléhavý obraz svědectví o Pánu Ježíši je právě chůze bez bot v parku plném lidí.

Tak především: Lidí tam bylo skutečně jak máku. Ale drtivá většina si vůbec nevšimla, že nemáme boty na nohách. Starali se o své vlastní věci. Koukali do mobilu. Prohlíželi si park s jeho nádhernými květinami. Nebo jen baštili zmrzlinu a fotili své blízké. A my? My jsme jim byli ukradení! To je jeden rozměr svědectví o Kristu, především v naší době a v naší zemi. Většinu lidí je naše víra ukradená. To je holý fakt. S tím je třeba počítat.

Jiní lidé alespoň zaregistrovali, že chodíme na boso. Mrkli dolů, mrkli nahoru a dál dělali jakoby nic. Možná na chvíličku zapřemýšleli, proč nemáme boty, a proč oni boty mají. A kdo je tady blázen: Jestli my nebo oni. I to je rozměr svědectví. My křesťané tomu někdy říkáme, že jsme zaseli první semínko. Někdo si nás s tou naší vírou přece jen občas všimne! A co se bude dít dál, to se uvidí. To je v Božích rukách. Protože my dál směřujeme svou cestou. A lidé kolem nás zase tou jejich.

Ale máme před sebou ještě dvě reakce. Byli lidé, kteří nám otevřeně fandili. Jeden urostlý důchodce se svou vnučkou nám ukazoval palec nahoru. A usmíval se na nás, když nás viděl s botami v rukách. Druhý člověk zase pronesl: *To děláte dobře, chodit bosky je zdravé.* Ale nezul se. Uznal, že děláme dobře. Ale sám si z nějakého důvodu nechal boty na nohách. I to se stává v životě křesťana. A jsou to zvláštní chvíle, když někdo uzná, že víra v Boha má něco do sebe. A že nám vyjádří svou podporu. Že si třeba křesťanů váží. Ale sám k tomu zatím nedospěl, aby se stal křesťanem. A my to jen s úsměvem odkýváme, protože přesvědčovat jej, urychleně argumentovat, hádat se, to nechceme. Jak jsme už řekli: To svědek zpravidla nedělá.

A teď ta poslední skupina lidí kolem nás. No, vlastně to byla jen jedna paní. Šla proti nám a najednou nás zastavila. A povídá: *Inspirovali jste mě.* A okamžitě se zula. Dál šla také na boso. Ale jen ona. Její manžel si nechal boty na nohách.

Nás to ohromně potěšilo, že jsme ji inspirovali. A přemýšleli jsme, koho zase ona inspiruje na své procházce. Jak se to bude šířit dál. Zda se to vůbec nějak rozšíří. Na to už jsme ale žádný vliv neměli. I to se díky Bohu stává v životě křesťanů: Že najednou svým životem s Kristem někoho inspirujeme. Že najednou někdo zatouží žít s Kristem jako my. Naděje umírá poslední.

To byly reakce druhých lidí, když nás viděli procházet se bosky po velikém parku. Ale ještě jsem nemluvil o tom, co jsme prožívali my sami. Tak především: Jít naboso je vždycky náročnější a zdlouhavější než jít s botami na nohou. Vnímáte každý kamínek. Víc se díváte na cestu. A logicky tím méně sledujete své okolí. Soustředíte se na svou chůzi, abyste vůbec někam došli. A to je podobné životu křesťanů. Naše cesta je v něčem mnohem náročnější. Je to někdy cesta bolesti. A někdy to dokonce tak bolí, že nejsme schopni vnímat naše okolí, jen se soustředíme na to, abychom obstáli před naším Pánem.

Také mi došlo, že jsme byli pro lidi mnohem zajímavější, když jsme šli bez bot úplně všichni: Táta, máma, Rozárka, Natálka. Víc lidí si nás všimalo, než když jsem šel na chvíli bez bot jen já sám. Když jde rodina za Kristem, je to mocné svědectví víry. Když jde jednotlivec, je to také úžasné. Ale rodina je rodina. Někteří z nás jsou tedy patřičně Pánu Bohu vděční, že smí za Kristem kráčet po boku své rodiny. A jiným, kterým to už ještě není dopřáno, jsou tím vděčnější za rodinu víry, za bratry a sestry ve sboru, v církvi, po celém světě. Nikdo z nás nemusí za Kristem sám. Každý z nás někoho má. A když jdeme spolu, naše svědectví má mnohem větší váhu.

No, to naše svědectví o tom, že chůze na boso je skvělá věc, občas přerušila Rozárka, když zasyčela a nahlas před druhými pronesla: *Jaiúú, to bolí. Já už si chci dát boty. Ten kamínek byl fakt ostrý.* Okamžitě mě napadlo, že takové svědectví o tom, že cesta za Kristem je někdy těžká a bolestivá, je zřejmě odpudivé. Že to akorát všechny odradí. Ale pak jsem musel tu myšlenku zavrhnout. Vždyť ta reakce byla pravdivá, naprosto autentická. A pravdivý prožitek víry je přece žádaný. Po nás nikdo nechce, abychom lhali, že je všechno skvělé. Abychom se pokrytecky tvářili, že je všechno v pořádku, když třeba není. Je důležité, abychom byli pravdivými svědky. Pravdivými svědky, kteří i přes náročnost trasy zůstanou na cestě za Kristem. Nevzdají to. Ten, který chodí na boso, nepřestane svědčit o svém rozhodnutí tehdy, když sykne bolestí. Ale jen tehdy, když se obuje. Svědek Pána Ježíše zůstává svědkem, i když někdy sykne bolestí, či třeba ze zoufalství zapláče. Jen ať se při tom všem dál drží svého Spasitele.

Modlitba:

Pane Ježíši Kriste, ty jsi z nás učinil tvé svědky, podobně jako jsi k této vznešené službě povolal naše předky. Ty jsi řekl, že budeme tvými svědky v tomto světě. Tak nám odpusť, že v této úloze tak často selháváme. A zároveň se o nás starej, Pane. Daruj nám svého Ducha, aby naše svědectví bylo poctivé, nehrané, nestrojené, pokorné i radostné zároveň. Aby v našem životě druzí lidé zahlédli tebe. Aby právě od nás o tobě slyšeli. Amen.